

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τρία
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ἑστὴν Ἑλλάδα — δραχμαὶς ἑξή για τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ για τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἔχινες συνδρομητῆς.
Ἐνα φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι καὶ μιὰ τοῦ Μάη, ποῦνε σχολὴ χωριστὴ,
τὸνομα τοῦ διαδόχου καὶ τοῦ ῥήτορα Κωστῆ.

Μπαίνουμε τώρα ἑστὸ ἐννιά,
φέρτε σαποῦνι καὶ σχοινιά.

Περικλέτος, Φασουλῆς, — ὁ καθένας σεβνταλῆς.

- Φ. Ἀδελφέ μου Περικλέτο, δὲν μοῦ λές εἰς τὸ θεό σου,
μήπως μὲ αὐτὴ τὴ ζέστη ἔξιδιώθη τὸ μυαλό σου;
ποῦ τὰ βρῆκες τόσα λούσα, τρικαντό, σπαθὶ ἑστὴ μέση;
μήπως σοῦ δωσε κι' ἐσένα ὁ Τρικούπης πρέσβυ θέσι;
Π. Μὴ ρωτᾷς, βρέ Φασουλῆ μου... ποῖός μπορεῖ νὰ τὸ πιστέψῃ,
πὼς ἐπῆγα εἰς τὴ Μόσχα νὰ παρευρεθῶ ἑστὴ στέψι;
Φ. Τί μοῦ λές, κύρ Περικλέτο; ποῖόν, μωρέ, θὰ κοροιδέψῃς;
Π. Οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, οὔτε σὺ νὰ τὸ πιστέψῃς.
Φ. Ἄφησε τοὺς χωρατάδες, καὶ για πές μου εἰς τ' ἀλήθεια
πῆγες μέσα εἰς τὴ Μόσχα;
Π. Δὲν σοῦ λέω παραμύθια.
Ἐν τιμῇ σοῦ βεβαιώνω πὼς ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων
ἀντιμούτσουνος ἐπῆγα μὲ τοὺς ἄλλους ἑστὸ Κρεμλίνον
κι' ὅλη τούτη τὴ στολὴ μου, ποῦ ἐντύπωσι σοῦ κάνει,
δανεικὴ κι' ἐγὼ τὴν πῆρα ἀπ' τὸν φίλο Δεληγιάννη.
Φ. Μωρέ γειά σου, Περικλέτο! ὅλο θαύματα μᾶς κάνεις!
γι' αὐτὸ κάμποσαις ἡμέραις ἐμπροστὰ μου δὲν ἐφάνης.

- Ποῦ νὰ εἶν' ὁ Περικλάκης ἑναν κι' ἄλλον ἐρωτοῦσα,
μέσα σ' ὅλαις τῆς ταβέρναις ἡμέρα νύκτα σ' ἐζητοῦσα,
πλήρωσα κι' ἑνα ντελὴλὴ ἀκριβὰ νὰ σὲ γυρέψῃ,
ποῦ νὰ τὸ βάζε ὁ νοῦς μου πὼς ἐπῆγες εἰς τὴ στέψι!
Ἀλλ' ἄς εἶναι... πές μου τώρα ὅσα εἶδες ἐκεῖ πέρα.
Π. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ, ψυχὴ μου... για φαντάσου μιὰ σφαῖρα
μὲ διαμάντια μὲ ρουμπίνια, μὲ βελλοῦδα, μὲ χρυσάφια,
για φαντάσου μαζεμμένα κάθε τόπου τὰ συνάφια,
για φαντάσου Ἀγγλοὺς, Πρώσους, Πολωνοὺς καὶ Ἰουδαίους
για φαντάσου Ἑσκιμώους, Αἰγυπτίους καὶ Χρὼδαίους,
για φαντάσου Τούρκους, Οὐγγρὺς, Πέρσας, Οὐγούς καὶ
[Φραντζέζους,
για φαντάσου Ὀστρογότθους, Ὀττεντότους καὶ Κινέζους,
για φαντάσου τὸσον κόσμο μὲς ἑστὴ Μόσχα μαζεμμένο,
για φαντάσου κάθε τόπο μὲ τὰ ρούχὰ του ἑντυμένο,
για φαντάσου καὶ τὰς πέντε τοῦ πλανήτη μας Ἠπείρους,
για φαντάσου κάθε χρώμα, μαύρους κι' ἄσπρους ποδογύρους,

για φαντάσου εύπατρίδας, δοῦκας, πρίγγηπας, βαρόνους,
για φαντάσου χίλιαι σάλαις με χρυσοῦς τριγύρω θρόνους.
για φαντάσου συνοδείαις με ἀμάξια κρυσταλλένια,
διαμαντόπετραις ἑῆς μύταις, ἑῶ μουστάκια καὶ ἑῶ γένεια,
για φαντάσου Νεραίδες καὶ πεντάμορφαις φακλάναις,
για φαντάσου νὰ σημαίνουν ὀκτακόσαις τρεῖς καμπάναις,
για φαντάσου νὰ βροντοῦνε ἐνενήντα πυροβόλα,
κι' ἀναριθμητὰ κορίτσια με λευκὰ φουστάνια ὅλα
Πολυγρόνιο νὰ ψάλλουν γιὰ τὰ μούτσουνα τῶν Τσάρων,
για φαντάσου τοὺς Κοζάκους καὶ τῆς λόγχης τῶν Οὐσσάρων
για φαντάσου νὰ παρλάρουν ἑστὴ βοή ποικίλαις γλώσσαις,
για φαντάσου νὰ κυτῶνε μουσικαῖς πενήντα τόσαις,
για φαντάσου νὰ βαροῦνε πεντακόσα δυὸ ταμπούρλα,
για φαντάσου καὶ τὰ ζήτω τόσο κόσμου καὶ τὴ μούρλα,
για φαντάσου κάθε μόδα, για φαντάσου κάθε πλοῦτο,
κάθε Ἐρωτα καὶ Βάγκχο, κάθε φαγητὸ καὶ φρούτο,
για φαντάσου ἀπὸ μύρτα ἀτελείωτο ποτάμι,
για φαντάσου μέσα σ' ὅλα καὶ ἐμένα τὸν ἀντάμνη,
για φαντάσου τέλος πάντων μιὰ δευτέρα παρουσία,
κι' ἔτσι μόλις θὰ ἔμπορέσης νάμπης μέσα ἑστὴν οὐσία.
Φ. Φθάνει, φθάνει, Περικλέτο, καὶ θὰ χάσω τὸ μυαλό μου,
ἄφησέ με δυὸ μενούτα γιὰ νάλθω ἑστὸν ἐαυτὸ μου.
Π. Τί τραπέζια ἑστὸ Παλάτι, τί τραπέζια καὶ ἑστὸ δρόμο,
ἀλλὰ ὅρεξι δὲν εἶχαν οἱ καυμένοι ἀπ' τὸν τρόμο.
Ὡρα ὦρα ἐπροσμέναν νὰ βροντήσῃ καμμιὰ μπάλα,
κι' ἐνῶ ἔτρωγε ὁ Τσάρος με τοὺς ἄλλους σὲ μιὰ σάλα,
κι' ἔτρωγα κι' ἐγὼ με ὅλο τῶν ἀρχόντων τὸ φουσάτο
κι' εἶχα δίπλα μου τὸν πρέσβυ τῶν Ῥωμηῶν Μαυροκορδάτο,
νὰ σου κι' ἔξαφνα πετεῖται μες ἑστὴ μέση μιὰ γάτα,
καὶ πηδᾷ σ' ἑνα τραπέζι, καὶ τσακίζει πέντε πιάτα.
Ὡχ! καὶ νάβλεπες πῶς τότε τί τρομάρα ἑστὸ συνάφι!
καθενὸς τρανοῦ ἢ μούρη εὐθὺς ἔγινε σὰν θεῖαφι·
μιὰ κιντρίνισε ἀμέσως κι' ἡ δική μου σὰν λεμόνι,
κι' ἐσαλτάρισα με φόρα πρῶτος πρῶτος ἑστὸ μπαλκόνι.
Ἀλλὰ μες ἑστὴν τόση ζάλη μιὰ περίφημη κοντέσα
ἔπεσε σὰν πεθαμμένη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου μέσα.
Φ. Τί καλὰ ὅπου δὲν ἦρθε γιὰ παρέα σου κι' ἐμένα!
ἀπ' τὸ φόβο μου ὡς τώρα θὰ τὰ εἶχα κορδωμένα.
Π. Τόσους ξένους διπλωμάτας βρῆκα μέσα ἑστὸ Κρεμλίνον,
καὶ ὠμίλησα με τούτους γιὰ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἔλαβα ἀπ' ὅλους λόγο καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις
πῶς ὀργήγορα θ' ἀλλάξῃ τῆς πατρίδος μας ἡ θέσις.
Ἡῦρα δὲ καὶ τὸν καλὸ μας τῶν Βουλγάρων ἡγεμόνα...
ἐνῶ ἤμουν ξαπλωμένος σὲ μιὰ γυάλινη πολτρόνα,
νὰ σου κι' ἔρχεται ἔμπροστά μου καὶ μ' ἀρχίζει ὀμιλία,
καὶ μοῦ ἔλεγε πῶς θέλει τῶν Ἑλλήνων τὴ φιλία·
ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι γιὰ τοῦ Τσοῦση τὸ γεινᾶτι,
τὸν σικτιρντίσα με πόσα καὶ τοῦ γύρισα τὴν πλάτη.
Φ. Μωρὲ γιὰ σου, Περικλέτο, ὑπερήφανέ μου βλάχη!
τόσα ἔξοδα γιὰ σένα δὲν ἐπῆγαν χαράμι.
Π. Ἐ! λοιπὸν ἀφοῦ σοῦ εἶπα τόσα πράγματα σπουδαῖα,
δὲν μου λὲς καὶ σύ, καυμένε, τῆς Ἀθήνας μας τὰ νέα;
Φ. Ἐδωρίσθη δικηγόρος ὁ Παυλάκης μας καὶ πάλι,
ὁ Τρικούπης ἑτσακώθη με τὸν Ροῦφο καὶ τὸν Ῥάλλη.

Καὶ τὸ τρελλὸ Ῥαλλῆκι
σηκώνει μπυξάρικι.

Κάτω τοῦ Τρικούπη,
βάλτε τοῦ φωτιᾶ...
ἔγινε κουνούπι
σ' ὅλων μας τ' αὐτιά.

για τοῦ Γλάδστωνος τοῦ φίλου τὸν καινούριο ἀνδριάντα
ἐθραβεύθη ὁ Βιτάλης με χατήρια ὅπως πάντα.
Μες ἑστὴ ζέστη μᾶς τὸν ἔχει με μιὰ γούνα σκεπασμένο,
καὶ τᾶριστέρο του χέρι λὲς καὶ εἶναι σὰν βγαλμένο.
Ἄν τὸ ἔδῃς, βρε Περικλέτο, τὰ στραβάσου θὰ σατίσουν,
καὶ ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς ἀνδριάντα νὰ σοῦ στήσουν.
Ἔνα δυὸ μονάχα ἔχουν μερικαῖς τῆς τέχνης χάρες,
ὅλα τᾶλλα ὅμως εἶναι μιὰ χαρὰ καὶ δυὸ τρομάραις.
Μὰ ποτὲ καλὸ κανένα δὲν ἔμπορεῖ κι' ἐδῶ νὰ γίνη;
τί κατὰρα εἶναι τούτη γιὰ τὴ νέα Ῥωμηοσύνη!

Π. Ἄλλο τίποτα;

Φ. Για κλέφταις ὁλοένα φασαρία,
ἐπίασε κι' ὁ Σπύρο-Μήλιος μιὰ μεγάλη συμμορία·
ἤλθανε κι' ἀπὸ τὴν Πόλι μερικὰ καλὰ κουμάσια,
καὶ ἀρχίσαν κι' ἡ γυναῖκες νὰ κυτῶνται με φάρσια.
Μὰ κι' ἐγὼ θαρρῶ πῶς ἦλθε ἡ σειρά μου νὰ ἑστῇς βρέξω.
ἐδυνάμωσα ἱγίχαι τώρα ποῦλειπες σὺ ἔξω.

Π. Τώρα τώρα, Φασουλῇ μου, πολὺ θάρρος βλέπω κι' ἔχεις.

Φ. Ἀμμὲ τί νομίζεις, βλάχη... ὅλο σὺ θὰ μοῦ τῆς βρέχῃς;
Τὸ Καλὸς ὁρίστε θέλω με τὸ ξύλο νὰ σοῦ κᾶνω,
νὰ! καὶ τούτη, νὰ! κι' ἐκείνη, μιὰ φορὰ νὰ ξεθυμᾶνω.

Πρέπει πῶς νὰ πέσῃ
καὶ χωρὶς Βουλῆ.
διόλου δὲν μ' ἀρέσει
νᾶναι κεφαλῇ.

Τράμ ταράμ ταρέρα,
τράμ ταράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καὶ τὸν παραιτῶ.

Πρέπει τώρα κι' ἄλλοι
νάβγουν ἀρχηγοί...
Τρέξετε ἑστὸ Ῥάλλη
δίχως συλλογή.

Ἀρχηγὸς φυτρόνω
καὶ σᾶς προσκαλῶ...
τῆς πατρίδος μόνο
θέλω τὸ καλὸ.

Τρά ταράμ ταρέρα,
τράμ ταράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καὶ τὸν παραιτῶ.

Ἄν τὸν Δεληγιάννη
παίξῃς καὶ γελᾷς,
κι' ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃ,
σὺ τοῦ τὸ χαλᾷς,

Ἀλλὰ μὴν πιστέψῃς
πῶς καθεὶς γελᾷ,
δὲν θὰ ξεπερδέψῃς
κι' ἀπὸ μὲ καλᾷ.

Τράμ ταράμ ταρέρα,
τράμ ταράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καὶ σὲ παραιτῶ.

Πίσω σου κι' ἔμπρός σου
θὰ σὲ βλαστημῶ,
εἶμαι κι' ὑπουργὸς σου,
καὶ σὲ πολεμῶ.

Τᾶσπρα σου φωκόλα
δὲν ψηφᾷ ὁ Ῥάλλης·
μὴ θαρρῇς πῶς ὅλα
πέρα θὰ τὰ βγάλῃς.

Τράμ ταράμ ταρέρα
τράμ ταράμ τατό,
σήκωσα παντιέρα
καὶ σὲ παραιτῶ.

Ὁ σὲρ Τρικούπης ὁ φοβερός,
κι' ὁ γέρο Μίχος ὁ θυρωρός.

Τ. Καὶ πῶς σοῦ φαίνονται λοιπὸν τὰ πράγματα, κύρ Μίχο;
Μ. Τί νὰ σοῦ πῶ, κύρ Προέδρε... περνᾷς τὸν Μετερνίχο.
Τ. Καὶ πῶς τὸν βλέπεις τὸν θυμὸ τοῦ ὑπουργοῦ μου Ῥάλλη;
Μ. Πολὺ νουρίε μου φαίνεται πῶς σήκωσε κεφάλι.
Τ. Καὶ ἂν νὰ μείνῃ Ὑπουργὸς μαζί μου δὲν τᾶρέσῃ,
ποῖον κρίνει γιὰ κατὰλληλο εἰς τὴ δική του θέσι;
Μ. Ἀμμ' δὲν θὲ νᾶκανες κακὰ ἂν ἔβαζες ἐμένα!
δὲν βρίσκου πῶς καλλίτερο πρὸς τὸ παρὸν κανένα.
Ἄς γένῃ κι' ἑνὰς ὑπουργὸς με φέσι καὶ τσαρούχι,
νὰ δῇς κι' ὁ Μίχος σχέδια, κύρ Προέδρε, ποῦ σούχει.
Τ. Ἀφες με τώρα ἡσυχά καὶ ἄλλοτε τὰ λέμε.
ὅλα θὰ ἔλθουν κατ' εὐχὴν κι' ὅπως ἐμεῖς τὰ θέμε.
Μ. Τὲ εὐχούμι, κύρ Προέδρε, με οὐλὴ τὴν καρδιά μου.
Τ. Πήγανε τώρα, κι' ἄφες με νὰ κᾶνω τὴ δουλειά μου.
Μ. Ἔνα κορὸ παρὰπονο θὲ νὰ σοῦ ζεστουρίσω.
Τ. Γέναι, κύρ Μίχο... πές μου το καὶ θὰ σ' εὐχαριστήσω.
Μ. Οὐλοὶ σταυρὸ, κύρ Προέδρε, ἐπῆραν ἀπὸ σένα,
καὶ μονάχα προχθήμενι δὲν ἔδωσες ἐμένα.
Τ. Σὲ βεβαίῳ, τὸ ἔγχασα μες ἑστὴν πολλή μου φούρια,
ἀλλ' ὅμως μείνε ἡσυχὸς καὶ θὰ γενοῦν καινούρια.
καὶ τότε πῶς σ' ὑποσχόμαι τὸ πρῶτο πῶς θὰ πάρῃς...
αὐτὸ δὲν εἶναι, Μίχο μου, καμμιὰ μεγάλη χάρις,
καὶ ἔπειτα πῶς σ' ἀγαπῶ πολὺ καλὰ τὸ ξέρεις.
Μ. Πρέπει σταυρὸ τοῦ Προέδρου νὰ ἔχῃ ὁ πορτιέρης.
Τ. Ἡσυχάσε, κύρ Μίχο μου, κι' ἄς λείψῃ ἡ μουρμουρα.
Μ. Πηγαίνου γιὰ χατήρι σου νὰ ρίξῃς μιὰ κουμπουρα.

**Τί ζέστη? τί καμίνε?
κι' ακόμη τί θά γένη?**

Μεσ' 'στό τόσο μας τὸ χάλι.
'στὴν κακομοιριά τὴν τόση
ἤρθανε κι' ἡ ζέστεις πάλι
'στό ρωμαϊκὸ κεφάλι
τὸ γεμάτο ἀπὸ γνῶσι.
Κι' ὅσο καίεται ἡ πλάσι
καὶ θερμὴ κατρακυλᾷ,
τόσο πέρνουν νέα βράσι
τὰ 'δικά μας τὰ μυαλά.

Μόλις εἶμαστε 'στό Μάη
καὶ φανῆκαν τὰ σημεῖα
ἓνας ἔφυγε καὶ πᾶει
'στὰ νησιὰ γιὰ νὰ περνᾷ
μὲ δροσιὰ καὶ ἡσυχία.
Κι' ὅσοι θέλουν ν' ἀσφαλίσουν
τοῦ μυαλοῦ των τὸ κουτί,
ἐτοιμάζονται ν' ἀφήσουν
τὰς Ἀθήνας μας κι' αὐτοί!

Μὰ ἡ ζέστη ἡ καινούρια
πρῶτα 'κτύπησε τὸ 'Ροῦφο
καὶ τὸ 'Ράλλη, κι' ὅλοι φούρια,
μόλις βγήκανε τάγγούρια,
κόκκινο 'φορέσαν σκοῦφο.
Κι' ὁ Τρικούπης μὲς 'στό Μάη
εἶναι σὲ στενοχωριά
κι' ὁ κακόμοιρος ζητάει
'στοὺς σταυροὺς παρηγοριά.

"Ολοι καταϊδρωμένοι
μὲς 'στὸν ἥλιο περπατοῦμε,
ἡ 'στὰ σπῆτια μας κλεισμένοι
σὰν μαντρόσκυλοι δαρμένοι
μὲ χασμούρημα περνοῦμε.
Κι' ὅσο ἡ ζέστη πρὸ πυρόνει
κι' ὅσο καίγ' ἡ ἀντηλιά,
ὀλοένα μεγαλόνει
τῶν 'Ρωμηῶν ἡ τεμπελιά.

"Ολοι νοιόθουμε 'σὰν ζᾶλη,
βλέπουμε τὸ ἓνα δύο,
μᾶς γυρίζει τὸ κεφάλι...
ἀλλ' ἐφρόντισε καὶ πάλι
τὸ καλὸ μας ὑπουργεῖο.
'Ἡ Εὐρώπη ἡσυχάζει,
ἡ πατρίς μας εὐτυχεῖ,
κι' ὁ Τρικούπης ἐτοιμάζει
τὸ Δαφνὶ γιὰ ἐξοχή.

'Στοῦ 'Ρωμηοῦ αὐτὸ τὸ φύλλο
μὲ 'σκεπτόμουν ἐβδομάδα
γιὰ νὰ γράψω καὶ νὰ στείλω
ἓνα ποίημα ποικίλο
καὶ γεμάτο ἐξυπνάδα...
Μὰ τᾶφινω, γιατί εἶδα,
ἀναγνώσταί μου καλοί,
πῶς μοῦ ἔστριψε ἡ βίδα
ἀπ' τὴ ζέστη τὴν πολλή.

**Μὰ τελευταία ὥρα
γὰ τὰ τορπιλλοφόρα.**

Τὰ πλοῖα μας ἐκεῖνα ποῦ λέν τορπιλλοφόρα,
δὲν χρησιμεύουν γι' ἄλλο ἔως αὐτὴ τὴν ὥρα,
παρὰ γιὰ γλέντια μόνο, τραγοῦδια καὶ παιχνίδια,
καὶ μερικῶν κυρίων ἀδιέκοπα ταξείδια.

Ὁ 'Ροῦφος εἶναι πάντα γιὰ ζεῦκι πεθαμμένος,
κι' ἀφοῦ πολέμους τώρα δὲν ἔχουμε 'στό γένος,
παρὰ νὰ μένουν ἔτσι καὶ τόπο νὰ μᾶς πιάνουν,
καλλίτερα ταξείδια ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ κάνουν.

Ἄς καίωνται γιὰ γλέντι καὶ κάρβουνα καμπόσα,
τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα δὲν ἔχουν 'λίγα γρόσα'
καὶ μάλιστα δὴ τώρα, ποῦ εἶναι καλοκαίρι,
ἂς πάρουμε τὸ φρέσκο τῆς θάλασσας ἀέρι.

Γλέντια, γενναῖε 'Ροῦφε, κι' ἂς λείψουν ἡ φροντίδες,
δὸς τὰ τορπιλλοφόρα 'στῆς Χρυσοκανθαρίδες,
'στὴν Αἴγινα νὰ τρέχουν καὶ εἰς τὴν Σαλαμίνα,
κι' ἴσως καμμὶα καινούρια προβάλῃ Μπουμπουλίνα.

Πρέπει τοὺς Τραπεζίτας νὰ τοὺς ὑποχρεώνης,
κοντὰ σου νὰ τοὺς ἔχης καὶ νὰ τοὺς καμαρώνης
πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς διασκεδάζης,
κι' εἰς ἔξοδα ὀλίγα γιὰ τούτους νὰ μᾶς βάζης.

Μικρὸ δὲν εἶναι πρᾶγμα μ' αὐτοὺς παρέα νᾶσαι,
καὶ μὲ ἀνθρώπους τέτοιους νὰ τρέψς καὶ ν' ἀγαπᾶσαι
αὐτοὶ μονάχα εἶναι οἱ βασιλεῖς μας τώρα,
γιὰ τούτους καὶ ὁ 'Ροῦφος καὶ τὰ τορπιλλοφόρα.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο
μὲς 'στοῦ Παππαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο
συνορεύει μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους,
καὶ μὲ κάποιους τορναδόρους.